



Történetek 'Abdu'l-Baháról

megjelentek a
BAHÁ'Í HÍREK-ben,
A Magyarországi Bahá'í Közösség
Országos Szellemi Tanácsának hírlevelében
1995 és 2001 között

Fordította
Selyem Gyöngyi és Manno Judit

az alábbi kiadványból:
STORIES ABOUT 'Abdu'l-Bahá
Edited by G. FAIZI
from a manuscript provided by
the National Spiritual Assembly of the
Bahá'ís of India
Bahá'í Publishing Trust, New Delhi,
First Edition 1981, Fourth Edition 1993

Ezek a történetek az 'Abdu'l-Bahá-ról feljegyzett elbeszélések kis választékát képezik; és a következő forrásokból származnak:

- AB *'Abdu'l-Bahá* by H.M. Balyuzi (Georg Ronald, London, 1971)
- AF *'Abdu'l-Bahá's First Days in America* by Juliet Thompson
(Roycrofters, Aurora, N.Y.)
- AL *'Abdu'l-Bahá in London* (Unity Press, East Sheen, Surrey, 1912)
- CH *The Chosen Highway* by Lady Blomfield
(Bahá'í Publishing Trust, Wilmette, Ill., 1967)
- EP *An Early Pilgrimage* by May Maxwell (Georg Ronald, London, 1969)
- OR *The Oriental Rose* by Mary Hanford Ford
(Broadway Publishing Company, New York, 1910)
- PF *Portals to Freedom* by Howard Colby Ives (Georg Ronald, Oxford, 1976)
- SW *Star of the West* (Chicago, 1910-1935)
- WA *The World of 'Abdu'l-Bahá* by Mary Hanford Ford
(Reality Publishing Corporation, New York, 1921)

1.

'Abdu'l-Bahá szavaknál többre tartotta a cselekedeteket, és ezt mindig hangsúlyozta. Ennek ő jó példáját adta. Mint egy igazi vezető, ő sose kért követőitől olyat, amit ő maga példát mutatva nem tett volna már meg.

'Abdu'l-Bahá akkói életét a másokért való fáradozás töltötte ki. Reggel nagyon korán felkelt, teázott, és megkezdte szeretet szolgálatát. Gyakran csak késő este tért haza, étel és pihenés nélkül eltöltött nap után. Először abba a szobába vitt az útja, amelyet a szemközti házban bérelt. Itt fogadta a vendégeit, és minden nap tömegével jöttek az emberek, hogy tanácsot, segítségét kérjenek 'Abdu'l-Bahától. Például, ha valaki egy új üzletet akart nyitni, eljött, hogy tanácsot kérjen. Egy másiknak pedig egy hivatalos levélre volt szüksége. Esetleg egy szegény asszony, akinek a férjét katonának vitték, míg a családja hátra maradt és éhezett. Vagy valaki más eljött, hogy elpanaszolja, hogy valaki milyen rosszul bánik a gyerekeivel, vagy hogy egy nőt megvert a férje vagy a testvére. 'Abdu'l-Bahá ilyenkor egy képzett embert küldött a szegényekkel a bíróságra, hogy panaszuknak érvényt szerezhessenek. Így biztosította, hogy igazságot nyernek.

Voltak másféle vendégek is – nagy fontosságúak. A kormányzó, papok, bírósági hivatalnokok gyakran eljöttek meglátogatni 'Abdu'l-Bahát, egyedül, vagy csoportosan is. Ő finom kávéval kínálta őket, és megbeszéltek a legfrissebb híreket. Mindig kérték 'Abdu'l-Bahá véleményét, magyarázatát, tanácsait, mert ismerték szeretettel teli bölcsességét, tudását, gyakorlatias tanácsait. Amikor a bírósági ülészaknak vége lett, a bíró mindig eljött, hogy találkozzon 'Abdu'l-Bahával. Mindig elmondta a nagyon bonyolult eseteket, mert tudta, hogy 'Abdu'l-Bahá mindig igazságosan oldja meg a problémákat.

Néha 'Abdu'l-Bahá alig láthatta a családját, annyian jöttek tanácsot és segítséget kérni. A betegekkel állandóan törődött. Bármikor kívánták őt látni, ő ment. Minden egyes beteghez küldött valakit minden nap, hogy megkérdezzék hogy' van, tudott-e aludni, szüksége van-e valamire. Ha gyógyszerre vagy valami másra volt szükségük, ő arról gondoskodott. Mindig mindennel és mindenkivel törődött saját magán kívül.

Néha küldtek neki édességet, hálául a szolgálataiért és segítségéért, de az összes édesség, gyümölcs, sütemény, amit csak kapott, átvándorolt a szemközti szobába, a vendégek asztalára. Az arabok a „Nagylelkűség Urának” nevezték.

(CH 100)

2.

'Abdu'l-Bahá bízott mind az orvosságok, mind a szellemi gyógyítás hatásában. Mivel 'Akkóban nem volt kórház, ezért 'Abdu'l-Bahá alkalmazott egy Nikolaki Bey nevű orvost. Járandóságot fizetett neki, hogy ellássa a legszegényebbeket, de kérte, hogy ne mondja meg, ki fizeti őt ezért a szolgáltatásért. A szegények mégis mindig 'Abdu'l-Bahához fordultak segítségért.

Volt egy szegény, nyomorék asszony, Na'úmnak hívták. Minden héten eljött 'Abdu'l-Bahához és kapott egy kis pénzt. De egy nap valaki más jött helyette és izgatottan közölte: „Mester, Mester, a szegény Na'úm elkapta a kanyarót és mindenki kerüli. Mit tegyünk?” 'Abdu'l-Bahá azon nyomban egy asszonyt küldött Na'úmhoz, hogy ápolja. Bérelt egy szobát, az ágyneműt átvitette a házból oda, orvost hívott, küldött neki ennivalót és mindent, amire szüksége volt. Meglátogatta és ügyelt arra, hogy a beteg jó ellátásban részesüljön. Amikor az asszony békében meghalt, gondoskodott szerény temetésről a saját költségén.

(CH 101)

3.

Lua Getsinger, az első amerikai bahá'iook egyike mesélte ezt az akkói élményét. Zarándoklatra ment a börtönvárosba, hogy találkozzon 'Abdu'l-Bahával. Amikor egyik nap éppen együtt voltak, 'Abdu'l-Bahá elmondta, hogy sok a dolga aznap és ezért nem tudja egy barátját meglátogatni, aki nagyon beteg és szegény. Luát kérte meg, hogy Helyette menjen el.

„Vigyél neki élelmet” – mondta 'Abdu'l-Bahá – „és gondozd, ahogy én tettem.” Megmondta, hol található a beteg, és Lua örömmel indult, büszkén, hogy 'Abdu'l-Bahá saját munkáját bízta rá.

Lua elment ugyan a kijelölt helyre, de igen gyorsan vissza is tért. „Mester” – magyarázta – „bizonyára el sem tudod képzelni, milyen förtelmes helyre küldté! Majdnem elájultam a bűztől, a mocskos helységtől, a borzasztó körülményektől, amiben ez az ember él. Elrohantam, mielőtt valami szörnyű betegséget felszedek.”

'Abdu'l-Bahá szomorúan ránézett, mint a szigorú apa. „Ha Istent kívánod szolgálni,” – mondta – „akkor embertársaidat kell szolgálni, mert bennük láthatod Isten képét és hasonlatosságát.” És a Mester visszaküldte Luát a beteghez. „Ha a ház mocskos, takarítsd ki; ha ez a felebarátod nem tiszta, mosdasd meg; ha éhes, etesd meg. Ne térj vissza, mielőtt ezt elintézted. 'Abdu'l-Bahá sokszor megtette ezt érte; te nem tudod egyszer sem szolgálni őt?” Így tanította 'Abdu'l-Bahá Luát, hogyan szolgálja embertársait.

(PF 85)

4.

Amikor 'Abdu'l-Bahá családja összegyűlt vacsorára Akkóban, gyakran előfordult, hogy valaki hírt adott egy szerencsétlen éhezőről. Erre a család szó nélkül azonnal becsomagolta az egész vacsorát egy kosárba, és elküldte a szükséget szenvedő családnak. Ilyenkor 'Abdu'l-Bahá mosolyogva mondta: „Ez nekünk nem számít. Mi ettünk tegnap este, és holnap újra vacsorázunk.”

(SW Vol.8, No.1, p.4)

5.

A börtönévek alatt Akkóban 'Abdu'l-Bahá gyakran adta oda az ágát olyanoknak, akiknek nem volt, és olyan, hogy egynél több kabátja legyen. soha sem volt. Mindig ezt mondta: „Miért kellene nekem két kabát, amikor olyan sokaknak még egyre sem telik?”

Egy napon 'Abdu'l-Bahának találkozója volt az akkói kormányzóval, és a felesége szégyellte, hogy a kopottas kabátot viseli majd 'Abdu'l-Bahá ezen a fontos találkozón. Azt kívánta, bárcsak lenne 'Abdu'l-Bahának egy jobb kabátja, de hát őt nem igazán érdekli, hogy mit visel – csak tiszta legyen. Eltöprengett hát, hogy mitévő legyen. Elhatározta, hogy készített egy új kabátot, és a találkozó napján egyszerűen felakasztja a fogásra a régi helyett, és talán 'Abdu'l-Bahá észre sem veszi majd a változást. Tehát megrendelt egy jó minőségű, kicsit drágább kabátot a szabónál. És a neves napon kirakta, a fogásra.

Amikor 'Abdu'l-Bahá elkészült, azonnal észrevette, hogy valami nincs rendben, elkezdett keresni és körbe járta a házat, majd így szólt: „Hol van a kabátom? Hol van az én kabátom? Valaki idetett egy kabátot, de ez nem az enyém.”

A felesége megpróbálta ekkor elmagyarázni, mi is történt, de 'Abdu'l-Bahá, aki mindig előbb törődött másokkal mintsem magával, így szólt: „De gondold csak meg! Ennek a drága kabátnak az árából öt másikat lehetne készíttetni, és gondold, hogy én kiadok ennyi pénzt

egy olyan kabátra, amelyet csak én viselek? Ha úgy gondolod, egy új kabátra van szükségem, hát jó, de akkor ezt a drága kabátot küldd vissza a szabóhoz, és mondd meg neki, hogy ezen az áron készítsen öt másik olcsóbbat. Így aztán nem csak, hogy új kabátom lesz, de még a többi négyet el is ajándékozhatjuk.”

(OR 164)

6.

Akkó kormányzói között voltak olyanok, akik barátságosak voltak 'Abdu'l-Bahához, de néhány olyan is, aki inkább az ellenségeire hallgatott és kegyetlen dolgokat műveltek. Egyszer például 'Abdu'l-Bahá ellenlbasai azt a hírt terjesztették, hogy 'Abdu'l-Bahá elhagyta Akkót, Haifába ment, ahol a Kármel-hegyen egy erődítményt épít. Hamarosan majd meghódítja Palesztinát és Szíriát, és kiűzi a török kormányt.

Valóban 'Abdu'l-Bahá családjával Haifába költözött a jobb levegő miatt, és az is igaz volt, hogy sok barátja volt mindenféle nemzetiségből. De az erődítmény, amit épített, valójában a Báb szent sírja volt. A kormányzó azonban elhitte az ellenséges rágalmazást, és 'Abdu'l-Bahá családját megint egyszer visszavitték Akkó börtönvárosába.

Egy alkalommal egy kormányzó, aki gyűlölte a bahá'iokat, elhatározta, hogy megszünteti a barátok üzleteit, így megfosztván őket a megélhetésüktől. Azt a parancsot adta a rendőröknek, hogy másnap kora reggel zárassák be azt a tizenöt üzletet, amelynek tulajdonosai bahá'iook voltak, és a kulcsokat kobozzák el. Aznap este 'Abdu'l-Bahá magához hívatta a bahá'iokat mondván, ne nyissanak ki másnap, hanem várjanak arra, amit Isten számukra küldeni fog. A következő reggel a kormányzó várta a kulcsokat, újra elküldetett a rendőrségre, hogy nézzék meg kinyitottak-e már a boltok, de onnan az a válasz érkezett, hogy az üzletek még zárva vannak. Egyre csak várt, tíz órakor is még minden bahá'í boltja zárva volt, pedig ezek arról voltak ismertek, hogy minden nap rendszeren már reggel héttől kinyitnak. Ennek dacára a kormányzó várt, mert tudta, hogy valamikor ki kell nyissanak.

Eközben érkezett meg a Mufti, a város vezető papja, a kormányzóhoz. Távirat jött Damaszkuszba, amelyben tudatják, hogy a kormányzót megfosztják kormányzói rangjától, és utasítják a rendőrséget, hogy kísérik őt Damaszkuszba. Elkeseredetten s összezavarodva ment haza, hogy előkészüljön erre a váratlan, hirtelen jött utazásra. A bahá'í boltok ezzel megmenekültek. 'Abdu'l-Bahá e rossz hír hallatán elment a kormányzóhoz. „Nem szabad csüggedned” – mondta – „ezen a világon minden változik. Mondd, mit tehetnék érted?,, „Most, hogy el kell hagyjam szeretteimet, nincs senki, aki törődne velük és megvédené őket. A családom magára marad, elkeseredettségükben senki sem fogja őket vigasztalni és ellátni.” 'Abdu'l-Bahá megnyugtatta őt és megígérte, hogy gondoskodik róluk, és kísérettel az egész családot Damaszkuszba küldi.

Így is történt, megbízható kíséroról és mindenről, ami az utazáshoz szükséges volt, Maga a Mester gondoskodott. Így épségben mindannyian megérkeztek Damaszkuszba, ahol a kormányzó már várta őket. Ki akarta fizetni a kíséret, de az nem fogadta el a fizetséget arra hivatkozván, hogy ő csupán a Mester parancsát követte. Erre a kormányzó meg akarta jutalmazni, de ezt sem fogadta el, újra csak arra hivatkozva, hogy ő a Mester parancsára cselekedett, ezért nem jár neki semmi viszonzás. Amikor felajánlották neki, hogy maradjon ott éjszakára, pihenje ki magát mielőtt elindul, azt válaszolta, hogy követi a Mester utasítását, ezért most azonnal visszaindul. Azt azért elfogadta, hogy egy levelet elvigyen 'Abdu'l-Bahának. Ebben pedig ez állt: „ Ó 'Abdu'l-Bahá, könyörgöm bocsáss meg nekem. Nem

ismertelek és nem értettek Téged. Rettenetesen gonoszul bántam Veled, és erre Te a legnagyobb jósággal válaszoltál”

(CH 137)

7.

Jóval az első világháború kitörése előtt 'Abdu'l-Bahá arról beszélt a bahá'ioknak, hogy nagyon înséges napokra kell felkészülniük. Megmutatta nekik a búzatermesztés módját, s így bőséges termést arathattak. Azután megmutatta, hogyan kell a gabonát bevermelni, hogy az ne romoljék meg.

A háború alatt Palesztinát elzárták külvilágtól, ezért az emberek nem tudtak élelmiszert szerezni. Nagyon sok szegény palesztinai éhezett, sokan éhen haltak. De azok, akik Haifa és Akkó környékén éltek, biztonságban voltak, mert 'Abdu'l-Bahának és a bahá'ioknak elegendő búzájuk volt, hogy segítsenek azokon, akiknek semmijük sem volt.

A környéken lakók, bármilyen nemzetiségűek voltak, is eljöhettek, hogy kapjanak a búzából, melyet maga 'Abdu'l-Bahá osztott ki számukra – úgy, mint a katonaságnál, hogy mindenki becsületesen megkapja az adagját. Ily módon emberek ezreit sikerült megmenteni az éhhaláltól 1914 és 1918 között.

(CH 210)

8.

'Abdu'l-Bahá ezen önzetlen szolgálata az emberiségért nem maradt figyelem nélkül. 1920. április 27-én Haifa angol kormányzója 'Abdu'l-Bahát "A Brit Királyság Lovagja" címmel tüntette ki. Habár 'Abdu'l-Bahát nem igen érdekelte az ilyen megtiszteltetés, mégis elfogadta, hogy a kormány kedvében járjon. De még az ünnepség napján is inkább a szolgálója érdekelte, mint az Őt ért tisztesség. A következő történt:

Az Angol Korona jeruzsálemi képviselői Haifába jöttek a Mester tiszteletére, Akit mindenki szeretett és becsült önzetlen, szolgálatkész életmódjáért. Egy pompás automobilt küldtek érte, hogy 'Abdu'l-Bahá azon jöhessen az ünnepségre. Amikor azonban az autó megérkezett, 'Abdu'l-Bahát nem találták. Keresték mindenhol. Hirtelen, váratlan irányból feltűnt, egyedül közeledve az Ő egyszerű, de méltóságteljes módján.

A közelében állt odaadó szolgálója és kocsisa Işfandiyár, aki már hosszú évek óta örömmel vitte a Mestert mindenhová. Amikor Işfandiyár meglátta a szép autót, amit 'Abdu'l-Baháért küldtek, nagyon elszomorodott és azt gondolta: „Na, többé nem lesz szükség rám.”

'Abdu'l-Bahá figyelmét semmi sem kerülte el. Amikor meglátta szeretett szolgálója bánatos arcát, intett neki, hogy fogja be a lovat a kocsiba, mind mindig. Işfandiyár rögtön sietett a Mester parancsát teljesíteni. Hamarosan megjelent a kocsi, és Işfandiyár ragyogó arccal ült a bakon. Boldog volt, mert tudta, hogy még szükség van rá.

Amikor a kocsi a kormányzó parkjához ért, ahol a méltóságok várták, 'Abdu'l-Bahá kérte Işfandiyárt, hogy egy oldalbejárathoz hajtson, mert nem akart a ceremóniák középpontjába kerülni. A neki ajándékozott címet – Sir Abbás Effendi – 'Abdu'l-Bahá egyszer sem használta. Ő egyszerűen "a Mester" vagy 'Abdu'l-Bahá volt, és az is maradt.

(AB 443)

9.

Már az boldoggá tette az embert, ha 'Abdu'l-Bahával együtt lehetett, de ez az együttlét hozzásegített mindenkit, hogy jobbá is válhasson. Egy hölgy, aki zarándok volt Akkóban, úgy érezte, hogy már csak szeretni tudja az embereket. Mégis egy délután, miközben két barátnőjével beszélgetett a szobájában, rosszalóan szólt egy közös barátjukról.

Mialatt így beszélgettek, 'Abdu'l-Bahá hazaért a szegények és betegek látogatásából. Rögtön elküldött az egyik hölgyért, aki hallotta ezeket a barátságtalan szavakat. Elmondta neki, valaki a házban tiszteletlenül beszélt egy másik személyről, amíg Ő távol volt. Azt mondta, hogy nagyon szomorú, mert a bahá'ioknak szeretni kell egymást és nem szabad egymásról rosszat szólni. Aztán a lelkére kötötte, hogy ne beszéljen erről senkinek, csak imádkozzon.

Egy kicsivel később elérkezett a vacsoraidő. A pletykáló hölgynek addig nem is volt rossz a lelkiismerete, amíg szeme 'Abdu'l-Bahá kedves és gyengéd pillantásával nem találkozott. Ezek a szemek hozzá beszéltek. Ekkor hirtelen ráébredt, hogy rosszat cselekedett, és könnyekben tört ki. Egy darabig 'Abdu'l-Bahá nem is figyelt rá, mindenki folytatta a vacsorát, miközben ez a hölgy csak sírdogált.

Pár perccel később 'Abdu'l-Bahá felé fordult és rámosolygott, többször a nevéen szólította, mintha csak magához hívná. A hölgyet egy szempillantás alatt boldogság töltötte el. Szívében érezte, hogy 'Abdu'l-Bahá megbocsátott neki, és segíteni fogja, hogy nagyobb szeretettel fordulhasson mások felé.

(EP 25)

10.

Úgy tűnt, 'Abdu'l-Bahá ismeri az emberek kívánságait anélkül, hogy azok elmondták volna.

Egy este egy hölgy részt vett egy vacsorán, és 'Abdu'l-Bahá mellett ülve hallgatta a Mester bölcs szavait. A hölgy ránézett az előtte álló, vízzel teli pohárra és ezt gondolta: "Ó bárcsak 'Abdu'l-Bahá magához vonná a szívemet és kiürítené belőle a földi vágyakat, mint ahogy ebből a pohárból kiöntik a vizet és megtöltik isteni szeretettel és megértéssel."

Ez csak úgy átsuhant az agyán, de úgy tűnt, 'Abdu'l-Bahá olvas a gondolataiban. A Mester éppen egy kis beszédet tartott, amikor megállt egy pillanatra, perzsául odasúgott valamit a szolgálónak, majd folytatta a mondandóját szinte a nélkül, hogy bárki is észrevette volna. Ezután a szolgáló odament az asztalhoz, elvette a hölgy poharát, kiöntötte belőle a vizet, majd üresen visszatette a helyére.

'Abdu'l-Bahá, miközben beszélt, felemelte az asztalon lévő vízzel teli kancsót, majd, a tőle megszokott figyelmességgel odaemelte a hölgy pohara fölé, és lassan teletöltötte azt. A hölgyön kívül senkinek sem tűnt fel, mit tett. De a hölgy nagyon is tudta, hogy mit is tett 'Abdu'l-Bahá, és a szíve örömtől repesett. Most már tudta, hogy 'Abdu'l-Bahá a jelenlevők legrejtettebb kívánságaiból és gondolataiból úgy olvas, mint egy nyitott könyvből, és hogy 'Abdu'l-Bahá szeretete mindenkit körülvesz.

(SW Vol.18, No.9. p.285)

11.

'Abdu'l-Bahának éppúgy, mint Bahá'u'lláh-nak vagy a Bábnak csodatévő ereje volt, különösen a beteggyógyítással kapcsolatban. Noha a bahá'iook nem úgy tanítják a hitüket, hogy ezekről a csodákról beszélnek, mégis tanulságos egy ilyen eseményről hallani.

Egy nap, 1916-ban, 'Abdu'l-Bahá hűséges kocsisával 'Akkóból Názáretbe tartott. A Mester elfáradt, ezért megálltak egy kis faluban, a falu vezetőjének házában. 'Abdu'l-Bahá evett egy keveset, majd kb. egy órát aludt. Azután leültek együtt a falu vezetőjével és néhány öregjével, akik azért jöttek, hogy lássák 'Abdu'l-Bahát. Beszélgetett velük, és bölcs tanácsokat adott a falujukat érintő kérdésekben és nehézségekben. A beszélgetés után a falu vezetője megköszönte 'Abdu'l-Bahának a jó tanácsokat és a megtisztelő látogatását. Azt mondta: „Látogatásod égi áldást és segítséget jelent a falu minden lakójának. De nekem volna még egy kérésem.” – „Mit szeretnél kérni?” – kérdezte 'Abdu'l-Bahá, – „Boldogan segítek, ha módomban áll.”

A falu vezetője elmondta: – „Egyetlen gyermekem van, egy 14 éves lány. Két éve tuberkulózisban szenved. Az orvosok nem tudnak tenni semmit. A feleségem, én és a rokonaink tehetetlenül nézzük nap, mint nap, csak keseregni, sírni tudunk. Isten csak ezzel az egy gyermekkel ajándékozott meg bennünket. Ha Szentséged imádkozna érte, úgy érzem, hogy új életet kapna. Biztosak vagyunk benne, hogy a Te imádat Isten meghallgatja, és tudjuk, hogy 'Abdu'l-Bahá egyformán osztja áldását minden emberre, akár rászolgált arra vagy nem.” – Nem tudott tovább beszélni a kicsorduló könnyektől.

'Abdu'l-Bahá azonnal felállt és kérdezte, hogy hol van a lánya. – „A másik szobában.” 'Abdu'l-Bahá a lányt ágyban fekvő a földön találta, körülötte anyjával és a többi családtaggal. Némelyik ápolta, a többiek csak sírtak. Odament az ágyhoz, és leült a gyermek mellé, kezébe vette a kis kezét, figyelte a pulzusát. Magas láza volt. A gyermek megszakítás nélkül köhögött és vért köpött. A szegény teremtés csak csont és bőr volt, és tehetetlenül szenvedett. 'Abdu'l-Bahá a gyermek homlokára tette a kezét és megsimogatta. Azután kért egy csésze teát. Amikor megkapta, ivott egy keveset belőle, majd imádkozott kb. öt percig. Azután a maradék teát egy kanállal lassan a lány ajkai közé csöpögtette. Kétszer rátette a kezét a lány homlokára, majd ismét imádkozott, ezúttal közel tíz percig.

Végül 'Abdu'l-Bahá felemelkedett és a szülőkhöz fordult. Hangosan és hatalommal kijelentette: „Biztosak lehettek, hogy Isten visszaadja a gyermek egészségét. Ne bánkódjatok, ne sírjatok, ne keseregjete! Ápoljátok a lányotokat teljes bizalommal! Hamarosan ismét teljesen egészséges lesz.” Még egy kis időre visszament a fogadószobába, azután búcsút vett a falu vezetőjétől és vendégeitől, elhagyta a házat és ismét a kocsiba ült.

A lány a következő éjjel nagyon izzadt, és a láza fokozatosan csökkent. Az előjáró szerint, a lány két hónapon belül teljesen felépült. 1922-ben feleségül ment egy akkói kormány tisztviselőhöz és három egészséges gyermek édesanyja lett. Ennek a lánynak az apja újra és újra elmesélte ezt a történetet 'Akkóban, Haifában és Názáretben. Mindig hozzátette: "Őszentsége 'Abdu'l-Bahá adta vissza nekem a lányomat!"

(CH 202)

12.

'Abdu'l-Bahá sokszor beszélt megnyugtatóan a halál utáni életről. Egy akkói hölgy mesélte el ezt a történetet:

A Mester eljött meglátogatni a beteg kislányát. Egy csokor rózsaszín rózsát hozott magával, melyet odaadott a gyermeknek, majd pedig az édesanyához fordult és azt mondta "Önnek türelmesnek kell lennie."

Aznap este a kislány meghalt. Amikor az asszony 'Abdu'l-Bahát kérdezte a halál okáról, Ő így felelt: „Istennek van egy kertje. Az emberek fejlődő fák ebben a kertben. A mi Mennyei Atyánk a Kertész. Amikor a Kertész meglát egy fát, melynek nincs elég helye a fejlődésre, akkor előkészít számára egy megfelelőbb, sokkal szebb helyet, ahol tovább fejlődhet és gyümölcsöt hozhat. Azután átülteti ezt a kis fát. A többi fa meglepetten így szól „Ez egy szeretetreméltó fácska volt. Miért szakította ki a Kertész környezetéből?” Csupán csak az Isteni Kertész tudja az okát. „Ön most sír, de ha láthatná annak a helynek a gyönyörűségét, ahol most a kislánya van, nem lenne többé szomorú. Most szabad, mint egy kismadár, és boldog isteni dallamokat énekel. Ha Ön láthatná azt a szent kertet, nem lenne többé maradása itt a földön. De Önnek még itt vannak teendői.”

(CH 216)

13.

Egy napon egy asszony jött 'Abdu'l-Bahához elpanaszolni bánatát. Miközben mesélte a történetét 'Abdu'l-Bahá próbálta nyugtatni őt: „Ne légy szomorú, ne légy szomorú.”

Az asszony így beszélt „A bátyám már három éve börtönben van, pedig nem is az ő hibája volt, hogy bebörtönözték. Csak gyenge volt és másokat követett. Apám és anyám egyfolytában csak keseregnek. A sógorom látta el eddig a családot, de ő most meghalt.,, A Mester előtt egy valós emberi történet tárult fel. Itt állt egy család, amelyik megtapasztalta az emberi szenvedések minden formáját, szegények, védtelenek, elkeseredettek, megszégyenítettek voltak, minden remény nélkül.

„Bíznod kell Istenben!” mondta 'Abdu'l-Bahá. „De mindinkább bízom benne, annál rosszabb dolgok történnek.” – mondta sírva az asszony. „Te sohasem bíztál benne.” válaszolta 'Abdu'l-Bahá. „De hát anyám egész idő alatt csak a Bibliát olvassa. Nem azt érdemelné, hogy Isten így minden segítség nélkül magára hagyja őt. Én magam is olvasom a Bibliát, lefekvés előtt minden este elmondom a kilencvenegyedik és a huszonharmadik zsoltárt. Imádkozom is.” 'Abdu'l-Bahá szeretetteljesen ránézett és azt mondta: „Imádkozni nem annyit tesz, hogy olvassuk a Bibliát. Imádság az, ha Istenben bízunk és elfogadjuk az Ő akaratát. Türelmesnek kell lenned és elfogadni Isten akaratát, akkor majd a dolgok megváltoznak körülötted. Helyezd Isten kezébe a családod sorsát. Bízzál Istenben és szeresd az Ő Akaratát. Az erős hajókat nem győzi le a tenger, hanem a hullámok fölé kerekednek, azokon siklanak. Legyél te is egy erős hajó, ne csak egy ütött kopott csónak.”

(AF 27)

14.

'Abdu'l-Bahá, amikor meglátogatta egy barátját, aki balesetet szenvedett és hosszú ideje már az ágyat nyomta, ezt a történetet mesélte el, mely a szenvedésről szól:

Volt egyszer egy király, aki magas rangot kívánt adományozni egyik alattvalójának, de ahelyett, hogy kinevezte volna, börtönbe vettette. Az ember nagyon meglepődött, hiszen a király pártfogását élvezte. Ekkor a király kihozatta őt a börtönből és megbotoztatta. Ez az ember nem értette, hogy mi is történik, mivel meg volt győződve róla, hogy a király kedveli őt. Ezután pedig felakasztották, és mikor már majdnem megfulladt, levágták a kötélről. Amikor jobban lett, megkérdezte a királyt: "Ha te kedvelsz engem, miért tettél ki ezeknek a szenvedéseknek?"

A király így válaszolt: "Azt akarom, hogy a miniszterelnököm legyél. Most, hogy átestél ezeken a szenvedéseken, jobban tudod majd ellátni a feladataidat ezen a posztton. Azt akartam, hogy te magad tapasztald meg, milyen érzés szenvedni, hogy amikor majd arra kényszerítenek, hogy másokat megbüntess, tudjad, hogy mi vár majd rájuk. Igen is kedvellek téged, ezért azt kívánom, hogy tökéletesen megfelelj."

(*SW Vol.4, No.12, p.205*)

15.

Egy napon nyugati látogató érkezett Akkóba, hogy felkeresse 'Abdu'l-Bahát. Egyfolytában csak a gondjairól beszélt. 'Abdu'l-Bahá kedvesen hallgatta a hölgyet, aki egyre csak panaszkodott. Igazából nem is voltak ezek olyan nagy gondok, mint ahogy Ő gondolta. Végül 'Abdu'l-Bahá felállt és elnézést kért, mondván, hogy egy másik találkozóra kell mennie. „De ott” – mondta kimutatva az ablakon – "látod azt az embert, a neve Mirzá Haydar 'Alí. Behívom, hogy ismerkedj meg vele. Mi csak úgy hívjuk őt, hogy a Kármel-hegy angyala. A földön jár, de igazán a mennyben él. Élete során nagyon sok baj érte, majd megkérem rá, hogy meséljen ezekről neked.” *

'Abdu'l-Bahá kiment a kertbe, majd Mirzá Haydar 'Ali-val tért vissza és bemutatta a hölgynek, azután elment. Mirzá Haydar 'Alí elkezdett mesélni a hölgynek, szavaiból áradt az alázat, a kedvesség. Arról beszélt, hogy ők most egy csodálatos időben élnek, és az Isteni korszak hamarosan eljön majd. A hölgy hallgatott, majd egyre türelmetlenebbé vált, aztán egy kis idő múlva megszakította a férfi beszédét és így szólt: 'Abdu'l-Bahá azt ígérte, hogy majd mesélsz nekem a gondjaidról. Mirzá Haydar 'Alí meglepetten nézett a hölgyre "Gondok? De hát hölgyem nekem sohasem voltak gondjaim! Én nem is ismerek nehézségeket."

* Mirzá Haydar 'Alí-nak élete folyamán nagyon sok üldöztetésben, kínzásban és hosszú bebörtönzésben volt része, csak azért mert Bahá'u'lláh követője volt.

(*SW Vol.8, No.19, p.244*)

16.

'Abdu'l-Bahá életének több mint 50 évét száműzetésben és börtönben töltötte. Mint gyermek soha sem járt iskolába. Ifjú korában sem került diákok vagy egyetemisták társaságába. Mint idős ember sem olvasta a világ fontos könyveit, nem társalgott művelt, tudós emberekkel.

Mégis, amikor 'Abdu'l-Bahá Európában és Amerikában járt, tudósokkal, filozófusokkal, nagy vezetőkkal és fontos személyekkel találkozott. Azt gondolhatnánk, hogy előző életmódja és tapasztalata nem készíthették fel erre a szerepre. De 'Abdu'l-Bahá mindig tökéletesen megfelelt a helyzetnek. Bármilyen téma került is szóba, Ő teljesen otthonosan kapcsolódott a beszélgetésbe. Valójában úgy tűnt, hogy többet tud, mint bárki más. Minden kérdésre vagy problémára volt válasza. Ugyanakkor soha sem érezte, hogy Maga jobb vagy okosabb lenne, mint mások. Mindig szerény, szeretetteljes és mások véleményére igen figyelmes volt.

És mindig, mindenkivel szemben, akárkivel is találkozott, nagyon udvarias volt, mert „minden arcban Mennyei Atyja orcáját látta”.

(*PF 115*)

17.

Egy napon egy keresztény lelkipásztor látogatta meg 'Abdu'l-Bahát, mert újságcikket készült írni a bahái vallásról. Nyilvánvaló volt, hogy sem a bahái hit, sem 'Abdu'l-Bahá személye nem igazán érdekli az öregedő lelkészt. Többnyire ő beszélt, és csak olyan kérdéseket tett fel, amelyeket szükségesnek vélt a cikke megírásához. 'Abdu'l-Bahá rövid mondatokban válaszolt, vagy egyszerűen igennel s nemmel felelt. Odafigyelt az interjúra, de látható volt, hogy a kérdező jobban foglalkoztatja, mint a kérdések. Teljes nyugalommal ült, kezei az ölében, tenyere felfelé fordítva – szokása szerint. Kérdezőjére leírhatatlan szeretettel és megértéssel tekintett. Arca belső fénytől sugárzott. A lelkész egyre csak beszélt és beszélt. A többiek, akik jelen voltak, egyre türelmetlenebbek lettek, azt fontolgatták vajon 'Abdu'l-Bahá miért nem fejezi be ezt az interjút. Nem látja, hogy ez teljesen értelmetlen. Hiszen ezt az embert semmi más nem érdekli, csak hogy megkapja a pénzét az újságcikkért. De 'Abdu'l-Bahá csak hallgatott, és odafigyelésével bátorította a lelkészt.

Végül a lelkész elhallgatott. A pillanatnyi csendben 'Abdu'l-Bahá kezdett beszélni lágyan zengő hangján. A tolmács mondatonként fordította. Krisztus Őszentségéről beszélt, az emberek iránti erős szeretetéről, mely még a keresztre feszítést is felvállalta, a keresztény papság fontosságáról "melyre Te kedves fiam elhívtattál". Aztán mondta, hogy a papságnak "Isten tulajdonságait kell magukban felmutatniuk" azért, hogy az emberek szíveit az Isteni életmódhoz vonzzák. Isten földi királyságáról is beszélt, melynek eljöveteleért Jézus szerint imádkoznunk kell, és melynek megalapításáért Bahá'u'lláh e világra jött, amint Krisztus megígérte. Öt percen belül a kérdező új emberré változott. Alázatos lett, és ha csak pillanatnyilag is, 'Abdu'l-Bahá tanítványává vált. Úgy tűnt, hogy a hallott szavak egy más világba röpitették, mint ahogy történt ez mindenkivel, aki a szobában volt. Arcáról leolvasható volt, hogy belső fény gyulladt benne.

Ekkor 'Abdu'l-Bahá felemelkedett, szeretettel megölelte a lelkészt és az ajtóhoz vezette. Az ajtó előtt megállt. Szeme azokra a gyönyörű rózsákra esett, amelyeket reggel a barátaitól kapott – legalább két vagy három tucatnyi. Rengeteg rózsza volt, és olyan hosszú szárúak, hogy vázaként az ernyőtartót kellett használni. Ahogy 'Abdu'l-Bahá szeme átsiklott a rózsákon, hangosan felnevetett. Fiús nevetése betöltötte az egész szobát. Kivette az összes rózsát, és látogatója karjaiba helyezte. Ott állt ez a lelkész – csak az ősz feje látszott ki a hatalmas rózsacsokor mögül – úgy meglepődve, ragyogó arccal, alázatosan, teljesen megváltozva! Igen, 'Abdu'l-Bahá tudta, hogyan kell Isten szeretetéről tanítani!

(PF 47)

18.

Ez a történet arról szól, hogyan jelent meg 'Abdu'l-Bahá egy nagy fogadáson Amerikában, melyen kb. húsz magas rangú, előkelő vendég volt hivatalos.

A vendéglátó hölgy korábban meglátogatta Akkóban 'Abdu'l-Bahát, amikor még fogoly volt. A látogatás hatására az asszony élete gyökeresen megváltozott, ezért kívánta, hogy a barátai is találkozzanak 'Abdu'l-Bahával. Ugyanakkor nagyon izgult is, mert a barátai neves tudósok, művészek, orvosok voltak, akiket vallási témák nem igen érdekeltek. Igazság szerint többjük kételkedett Isten léteiben, de nem is izgatta őket ez a kérdés. A hölgy természetesen azt kívánta, hogy estélye sikeres legyen, és kíváncsi volt, vajon 'Abdu'l-Bahá hogyan kezeli majd ezt a helyzetet. Izgatottan javasolta 'Abdu'l-Bahának, hogy a halál utáni életről beszéljen, de egyébként az Ő belátására bízta a dolgot.

Vacsora közben a társalgás mindennapi dolgokról folyt, és 'Abdu'l-Bahá nem próbált témát változtatni. Ezért egy idő után a vendéglátó maga indítványozta, hogy 'Abdu'l-Bahá beszéljen szellemi témáról. 'Abdu'l-Bahá megkérdezte, hogy elmondhatna-e egy történetet. Elmesélt egyet a számos keleti története közül. A történet végén mindenki szívből kacagott. Ezzel megtört a jég. Mások is meséltek történeteket. Akkor 'Abdu'l-Bahá arcán boldog, ragyogó mosollyal elmondott még egy történetet, és még egyet. Nevetése megtöltötte a szobát. Hozzátette, hogy nevetni jó dolog, mert a nevetés szellemi felfrissülést jelent.

Elmondta, hogy a börtönben igen nehéz volt az élet. De a nap végén mindegyikük elmesélte a leghumorosabb eseményt, ami aznap vele történt. Néha nehéz volt valami vicceset találni, de végül mindenki úgy nevetett, hogy a könnyük is kicsordult. „A boldogság nem attól függ, hogy hol vagy milyen anyagi körülmények között van az ember.” – mondta.

Ez volt minden, amit a vacsora folyamán 'Abdu'l-Bahá szellemi dolgokról vagy Bahá'u'lláh tanításairól mondott. De szavai sokkal hatásosabbak voltak, mintha hosszú előadást tartott volna a vallásról.

Miután a vendégek elmentek, 'Abdu'l-Bahá is készülődött vissza a hotelbe. Búcsúzásul megkérdezte a háziasszonyt – szemében a Rá jellemző huncut mosollyal: „Na, elégedett vagy velem?”

(PF 117)

19.

Álljon itt egy példa arra, hogy hogyan tanított 'Abdu'l-Bahá. Egy ember komoly műtéten esett át, mégis egy év múlva úgy tűnt, hogy egy újabb műtetre lesz szükség. Nagyon ideges lett, annyira, hogy azon gondolkozott, leszokik a dohányzásról, pedig egész felnőtt életében cigarettázott. Mindig azzal büszkélkedett, hogy bármelyik pillanatban abba tudja hagyni, ha akarja. Többször is felhagyott a dohányzással több hónapra alkalmakként. De most, hogy ennyire izgult, csodálkozva tapasztalta, hogy nem volt képes abbahagyni a cigarettázást – csak legfeljebb egy-két napra. Végül elhatározta, hogy 'Abdu'l-Bahá segítségét kéri. Tudta, hogy 'Abdu'l-Bahá mindig is arra biztatta a bahá'iokat, hogy ne dohányozzanak. „'Abdu'l-Bahá bizonyára megmondja, hogyan hagyjam abba a dohányzást.” – gondolta magában.

Így aztán, amikor legközelebb találkozott 'Abdu'l-Bahával, mindent elmondott neki a próbálkozásáról. Olyan volt, mint a kisgyerek, aki éppen bevallja csínyeit az édesanyjának, és néhány szó után elcsuklott a hangja nagy zavartságában. 'Abdu'l-Bahának azonban ennyi elég volt, jobban megértette, mint bárki más. Olyan szeretettel nézett erre az emberre, hogy az a melegséget is érezte. Aztán 'Abdu'l-Bahá megkérdezte: "Hány cigarettát szívsz naponta?" Amikor a férfi válaszolt, 'Abdu'l-Bahá így folytatta: "Nem hinném, hogy az a pár cigaretta ártana neked. Keleten sokan egyfolytában dohányoznak; a hajukba, szakállukba és ruhájukba száll a füst, valóban büzlenek. Mivel te nem szívsz ennyit, és mivel egész életedben dohányos voltál, ezért nem hinném, hogy most ekkora problémát kellene ebből csinálnod."

'Abdu'l-Bahá mosolygott, és kedves tekintetében mintha egy kis kacsintás lett volna, mintha örülne egy csodás, isteni tréfának.

A férfi nagyon meglepődött. 'Abdu'l-Bahá nem tartott neki beszédet a dohányzás ártalmairól. Nem magyarázta el a dohány egészségre gyakorolt káros hatását. Nem mondta, hogy használja az akaraterejét, hogy legyőzze a kívánságát. E helyett teljes szabadságot adott számára. A férfi nem egészen értette, de nagyon megkönnyebbült, mert érezte, hogy 'Abdu'l-Bahá bölcs tanácsot adott. A belső konfliktus megszűnt, az idegessége elszállt, aznap pedig lelkiismeret-furdalás nélkül szívta a cigarettáit. A valódi meglepetés azonban az volt, hogy

két nappal az 'Abdu'l-Bahával történt beszélgetés után a férfi azt tapasztalta, hogy megszűnt a dohányzás utáni vágya. Hét évig rá sem nézett a cigarettára.

(PF 44)

20.

Egy nap 'Abdu'l-Bahá New York egy szegénynegyedébe ment, hogy néhány száz emberhez beszéljen. Vele ment nagy számú perzsa és amerikai barát is. Amint az utcán mentek, a perzsa barátok különös látványt nyújtottak hosszú, leomló öltözkükben és keleti fejfedőjükben. És ahogy várható volt, hamarosan egy csapat fiú követte őket, csúfolódni kezdtek és pálcákat hajigáltak utánuk.

'Abdu'l-Bahá vendéglátója, Kinney asszony, nem tudta ezt a viselkedést a vendégeivel szemben elviselni. Ezért egy kicsit lemaradt a csoporttól, hogy a fiúkkal beszéljen. Néhány szóban elmagyarázta nekik, hogy ki ez a vendég, hogy Ő egy szent ember és sok évet töltött börtönben, csak azért, mert kiállt az igazságért és szerette embertársait. Most a Bowery misszióra megy, hogy beszéljen a szegényekhez. – Mi nem mehetnénk? – kérdezte a fiúk vezetője. Kinney asszony azt válaszolta, hogy ez nem lehetséges, de ha a következő vasárnap el akarnak jönni a hozzá, megszervez egy találkozót 'Abdu'l-Bahával. Megadta a fiúknak a címét, bár nem hitte, hogy azok valóban eljönnek.

A következő vasárnap azonban megjelentek a fiúk Kinney asszony házában. Nagy csoportban érkeztek, mintegy 20-30-an. Nem éppen a legjobb körökbe tartoztak. Öltözetük szegényes, de frissen mosott és maguk is tiszták voltak, ahogy ünnepélyes alkalomra szokás. Hangosan kiabálva és zajongva viharzottak fel a lépcsőn 'Abdu'l-Bahá szobájáig. 'Abdu'l-Bahá már az ajtóban állt, hogy fogadja a fiatalokat. Minden egyes fiút külön üdvözölt, néhányukkal kezet fogott, néhányuknak pedig a vállára tette a kezét. Mindig barátságosan mosolygott és nevetett is, mintha Ő is egy volna a fiatalok közül. És a fiatalok? Azt hinné az ember, hogy elfogultan és kényelmetlenül érezték magukat ebben a gazdag, ismeretlen környezetben. De egyáltalán nem. Boldognak látszottak, hogy 'Abdu'l-Bahával lehetnek.

Az utolsók között, akik a szobába beléptek, volt egy színes bőrű, 13 év körüli fiú. Meglehetősen sötétbőrű volt. Mivel az egész csapatban ő volt az egyetlen néger, láthatóan félt, hogy nem fogadják majd szívesen. Amikor 'Abdu'l-Bahá meglátta a fiút, szerető mosoly sugárzott az arcáról. Felemelte a kezét, hogy királyian üdvözölje a fiút, és hangosan, úgy hogy mindenki hallja, kijelentette, hogy egy fekete rózsza van közöttük. Hirtelen csend lett a szobában. A fekete arc a boldogság és szeretet földöntúli fényében ragyogott fel. A többi fiú most új szemmel nézett rá. Azelőtt eszükbe nem jutott, hogy valami olyan széphez hasonlítsák, mint egy fekete rózsza.

A fiúk továbbra sem feszélyeztették magukat, de komolyabbá váltak, és figyelmesen hallgatták 'Abdu'l-Bahát. Újra és újra a fekete fiúra pillantottak és elgondolkoztak. 'Abdu'l-Bahá fontos leckét adott nekik, anélkül hogy észrevették volna.

Amikor a fiatalok megérkeztek, 'Abdu'l-Bahá valakit elküldött, hogy gondoskodjon édességről, ami most megérkezett. 2,5 kilós doboz volt, teli mindenféle drága, finom csokoládéval. Miután a papírt eltávolították, 'Abdu'l-Bahá megfogta a csokoládésdobozt, és sorban adott minden fiúnak egy marékkal belőle, egy-egy kedves szóval és mosollyal, Azután visszament az asztalhoz, letette a dobozt – amiben már csak néhány szem csokoládé maradt. Kivett egy hosszúkás fekete csokoládét, egy pillanatig nézte azt, majd körülnézett a körben. Mindenki figyelmesen és várakozással telve követte mozdulatait. Még mindig szótlanul keresztül ment a szobán, oda, ahol a fekete fiú ült. Egy mindenkit bevonó cinkos mosollyal a csokoládét a fekete archoz tartotta. 'Abdu'l-Bahá arca ragyogott, amint karját a fiú vállára

tette. Ez a ragyogás az egész szobát betöltötte. Nem volt szükség szavakra, hogy megmagyarázza, mire gondolt, és kétségtelenül minden fiú meg is értette. Azt látszott mondani, hogy ez a fiú nemcsak egy fekete rózsa, hanem egy fekete édesség is. Eszitek a fekete csokoládét, és az ízlik nektek. Talán e fekete testvéreteket is éppolyan jónak találjátok, ha egyszer megtapasztaljátok édességét.

(PF 63)

21.

Amikor Washington államban egy magas kormánytisztviselő társasági ebédet adott 'Abdu'l-Bahá tiszteletére, 'Abdu'l-Bahá meghívta Gregory nevű fekete amerikai barátját is erre az alkalomra. Gregory úr nagyon elcsodálkozott ezen, hiszen ő erre az ebédre nem volt hivatalos, és tudta, hogy fehér amerikaiak nem szoktak egy asztalhoz ülni feketékkel. Mégis úgy érezte, hogy mennie kell, ha a Mester látni kívánta.

'Abdu'l-Bahá a szokásos barátsággal üdvözölte. Közel egy órát beszélgettek mindenféléről. Aztán megjelent az ajtóban a lakáj, hogy közölje: „Az ebéd tálalva.” 'Abdu'l-Bahá rögtön fölállt, és az ebédlőbe ment. Gregory úr azonban hátra maradt, és nem tudta, elmenjen-e vagy maradjon.

'Abdu'l-Bahá az asztalhoz ment, röviden megállt és jó hangosan kérdezte angolul: „Hol a barátom, Gregory úr? Barátomnak, Gregory úrnak velem kell ebédelni!”

Nem lehetett mit tenni, a szolgának meg kellett keresnie Gregory urat. Közben már 'Abdu'l-Bahá elkezdte széttologatni a sok kést, villát és poharakat, hogy helyet csináljon Maga mellett Gregory úr terítékének. Így Gregory úr helyet foglalt 'Abdu'l-Bahá mellett az asztalfőn. És 'Abdu'l-Bahá olyan csodálatosan szórakoztatta a társaságot, hogy a vendégek – legalábbis egy időre – elfelejtettek minden olyan balgaságot, mint hogy utáljanak egy másik embert csak a bőrszíne miatt.

(WA 7)

22.

Abdu'l-Bahá soha senkitől nem fogadott el pénzt ajándéknak, de kisebb ajándékok nagy örömet okoztak neki, mint pl. egy zsebkendő, édesség, gyümölcs vagy egy csokor virág. Az ilyen ajándékokat mindig mosolyogva és nagy hálával fogadta el – azután rögtön tovább ajándékozta a látogatóinak. És mindenki boldogan fogadta ezeket az ajándékokat 'Abdu'l-Bahától. Még egy perzsa herceg is nagyra értékelte 'Abdu'l-Bahá ajándékát – egy pár finom piros bőrpapucsot, amit Londonban kapott Tőle.

(CH 168)

Egy nap egy hölgy így szólt 'Abdu'l-Bahához: „Egy baráttól kaptam ezt a csekket, aki nagyon kéri, hogy fogadja el és vegyen egy jó autót, ami szükséges a munkájához Angliában és Európában.” 'Abdu'l-Bahá válasza: „Hálás köszönettel elfogadom a csekket a barátodtól.” Két kezébe vette a csekket, mintha megáldaná, és ezt mondta: „Most pedig visszaadom, hogy a szegények megajándékozására használjátok fel.”

(CH 157)

23.

Ez egyszerű, Ishqábád városában élt bahá'í munkás 'Abdu'l-Bahához küldött ajándékának története.

Ez az ember hallotta, hogy egy utazó áthalad Ishqabad városán, aki Londonba tartott, hogy találkozzon 'Abdu'l-Bahával. Nagyon szeretett volna egy ajándékot küldeni szeretett Mesterének, de semmije sem volt. Így megkérte az utazót, hogy vigye el az egyszerű vacsoráját. Azt be is csomagolta egy zsebkendőbe és kérte az utazót, hogy adja át 'Abdu'l-Bahának szeretete zálogául.

Sok nap eltelt, mire az utazó Londonba ért. Amikor megérkezett 'Abdu'l-Bahához, éppen ebédhez készültek ülni vendégekkel. Az utazó hűségesen átadta a munkás ajándékát, és elmesélte az ajándék történetét. 'Abdu'l-Bahá kinyitotta a zsebkendőt: egy darab száraz fekete kenyeret és egy ráncos, aszott almát talált benne. Mit kezdett 'Abdu'l-Bahá ezzel? Eltördelte a kenyeret kis darabokra, és szétosztotta a vendégeinek, hogy egyenek a munkásember vacsorájából. "Egyetek velem ebből az alázatos szeretet ajándékából" – mondta, és Ő érintetlenül hagyta az ebédjét.

(CH 161)

24.

'Abdu'l-Bahá angliai látogatása során Dublinban egy kis hotelben szállt meg. Egy hölgy, aki ugyanabban a szállodában lakott, mesélte ezt a történetet.

Kora reggel nézelődött ki az ablakon, és látta, hogy odalent 'Abdu'l-Bahá fel-alá járkálva diktál a titkárának. Eközben egy nagyon koszos és szakadt ruhájú öregember haladt el mellettük. 'Abdu'l-Bahá utána küldte a titkárát, hogy hívja vissza. Ahogy az öreg közeledett, 'Abdu'l-Bahá elé sietett, hogy köszöntse. Kezébe fogta az idős ember kezét és meleg mosollyal üdvözölte. Majd pedig néhány percig beszélt hozzá, próbálván felvidítani. Az idős ember el is mosolyodott, de csak úgy szomorkásan. 'Abdu'l-Bahá beszéd közben észrevette, hogy az öreg nadrágja már szinte teljesen szétrongyolódott. „Ezen valahogy segítenünk kell” – mondta. Nagyon korán volt még, így hát az utca teljesen kihalt volt.

'Abdu'l-Bahá kedvesen elnevette magát, és behúzódott a fal árnyékába, és motozni kezdett a kabátja alatt. Amikor abbahagyta, a nadrágja lecsúszott. Összevonva a hosszú kabátot magán, az öregember kezébe adta a nadrágot. „Isten kísérjen utadon.” – mondta, és mintha semmi sem történt volna, folytatta a diktálást.

(PF 128)

25.

Mikor 'Abdu'l-Bahá Londonban járt, egyik látogatója ezt kérdezte tőle: Eljön-e valaha az idő, hogy ez a boldogtalan világ boldoggá váljon?

'Abdu'l-Bahá így válaszolt: "Már vagy kétezer éve, hogy az Úr Jézus erre az imára tanította az embereket: »Jöjjen el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben úgy a földön is.« Gondolod, hogy megparancsolta volna, hogy valami olyanért imádkozzunk, ami sohasem jön el. Ez az ima jövőmondás is."

A látogató így folytatta: "De hát mikor jön el Isten Országa? Mikor lesz, hogy az Ő akarata teljesül úgy a földön is, mint a mennyben?" "Ez attól függ." – mondta 'Abdu'l-Bahá. "Attól függ, hogy Ti egyenként milyen erősen szolgáljátok az Űgyet minden nap. Ti mindnyájan egy-egy fáklya vagytok, melyeket Én saját kezűleg gyújtottam lángra. Menjetek és gyújtsatok fel másokat, egészen addig, amíg ezek a különálló szolgálók egy nagyszerű

egységbe nem kapcsolódnak. Azok, akik egyedül dolgoznak, olyanok, mint a hangyák, de amikor egyesítik ereiket, akkor olyanokká válnak, mint a sasok. Azok, akik egyedül dolgoznak olyanok, mint a vízcseppek, de amikor egyesülnek, nagy erejű folyóvá válnak, amely az élet tiszta vizét viszi el a világ kiszáradt pontjaira. Amikor majd az élet e nagyszerű folyama kiárad, akkor minden szomorúságot, bánatot, szenvedést elsöpör. Egyesüljétek! Nagyon veszélyes egyedülálló cseppnek lenni, mert az eltűnhet, kárba veszhet."

(CH 171)

26.

'Abdu'l-Bahá bárkivel találkozott is, úgy tekintett rá, mint családtagra. Egy nap Angliában, amikor két hölgygel társalgott, az egyik megkérdezte: "Mester, nem vágysz vissza Haifába a családotodhoz?"

'Abdu'l-Bahá elmosolyodott és azt mondta: "Szeretném, ha megértenétek, hogy ti mindketten a lányaim vagytok, és éppen olyan kedvesek számomra, mint a saját lányaim Haifában."

A hölgyek alig hittek a fülüknek, és csodálkoztak, hogyan felelnek ők meg ennek a nagy tisztességnek, de így érzékelték, mit értett Bahá'u'lláh az emberiség egységén, és azon, hogy az emberek egy család tagjai.

(CH 171)

27.

'Abdu'l-Bahá szerette a gyerekeket. Egyszer Londonban meghívták néhány bahá'í hívővel együtt egy három gyerekes családhoz. Pillanatok alatt a gyerekek már 'Abdu'l-Bahá ölében ültek, a nyakába csimpaszkodtak, de amint beszélni kezdett, elhallgattak és olyan csöndben maradtak, mint három kis egér.

Miközben 'Abdu'l-Bahá beszélt, a picik haját simogatta és így szólt: „Áldottak a gyermekek, akikről Őszentsége Krisztus azt mondta, hogy 'övék a mennyek országa.' A gyermekeknek nincs semmi világi ambíciójuk. A szívük tiszta. Olyanokká kell válnunk, mint a gyermekek.... Meg kell, hogy tisztítsuk szívünket, hogy megláthassuk Istent a Nagy Megnyilvánulásaiban és kövessük a törvényeket, melyeket Hírnökei elrendeltek.”

Később ezen a napon 'Abdu'l-Bahá elment a Richmond parkba sétálni. Végignézett egy pónilovas versenyt néhány fiú és egy lány között. Különösen örülni látszott, hogy a kislány nyert, és hangosan brávózott neki.

(CH 165)

28.

'Abdu'l-Bahá mindig azt akarta, hogy az emberek boldogok legyenek. Ezt a kívánságát sokféle módon kifejezte. Mindig kérdezte őket „Jól vagy? Boldog vagy?”

Egy nap Londonban nagy hahotázás hallatszott a konyhából. 'Abdu'l-Bahá odasietett, hogy csatlakozzon a vidám csoporthoz. „Nagyon örülök, hogy olyan jól szórakoztok. Mondjátok, min nevettek?” Kiderült, hogy a perzsa szolgáló beszélt az angol házvezetővel. A perzsa kijelentette „Keleten a nők fátylat viselnek, és minden munkát elvégeznek.” Mire az angol válaszolt „Nyugaton a nők nem viselnek fátylat, de gondoskodnak arról, hogy a férfiak is végezzenek némi munkát. Te is jobban tennéd, ha igyekeznél az ezüstpucolással.”

'Abdu'l-Bahá szívből nevetett és mindegyiküknek adott egy kis aranyérmét, csak hogy örüljenek.

(CH 163)

29.

'Abdu'l-Bahá nagy érdeklődést mutatott a nők munkája és fejlődése iránt. Európai és amerikai útján sok ismert asszony kereste fel: különböző nőegyesületek elnökei, női kollégiumok vezetői, szociális munkát végzők, stb.

Egyszer egy hölgy jött látogatóba, aki bátran követelte a nők szavazati jogát. A Mester a nők általános helyzetéről beszélt a világ különböző tájain, aztán e hölgyhöz fordult: „Mondja kérem, miért gondolja, hogy a nőknek is szavazniuk kellene.” A hölgy így válaszolt: „Hiszem, hogy az emberi faj isteni, és egyre magasabbra kell szálljon – de egy szárnyal nem tud repülni.”

'Abdu'l-Bahának nagyon tetszett ez a válasz, mosolygott és kérdezte: „De mit lehet tenni, ha az egyik szárny erősebb, mint a másik?” „Akkor meg kell erősítenünk a gyenge szárnyat, különben a repülés nem egyenletes.” A Mester ismét mosolygott: „Mit szólna, ha bebizonyítanám, hogy a nők jelentik az erősebb szárnyat?” A hölgy arca felragyogott és lelkesen felelt: „Örök hálámat érdemelné ki!”

(AL 104)

30.

A barátok gyakran csodálkoztak, hogy honnan veszi 'Abdu'l-Bahá kimeríthetetlen energiáját.

Egy találkozó után 'Abdu'l-Bahá igen fáradtan ért haza. Barátai elszomorodtak, hogy ilyen kimerültnak látták, főleg, hogy most még azon a sok lépcsőn is fel kellett mennie a szobájába. Hirtelen, mindenki meglepetésére, 'Abdu'l-Bahá megállás nélkül felszaladt az utolsó fokig. Ott megfordult, lenézett a barátokra és azt mondta: „Ti mind nagyon öregek vagytok, én pedig nagyon fiatal!” A fáradság minden jele eltűnt az arcáról, amint ott állt és rájuk mosolygott.

Amikor látta, hogy mindnyájan értetlenül bámulták, 'Abdu'l-Bahá elmagyarázta: „Bahá'u'lláh ereje által minden lehetséges. Most éppen csak használtam ezt az erőt.”

(CH 169)

31.

Bár 'Abdu'l-Bahá csak pár szót tudott angolul, nem esett nehezére megértetni magát. Ha ez szavakkal nem sikerült, akkor az emberek szívéhez beszélt, és megértették.

Ismeretes egy történet egy amerikai bányászról, aki sem írni, sem olvasni nem tudott. Hallott 'Abdu'l-Baháról és hosszú utat tett meg gyalog, hogy lássa San Franciscóban. Egyszerű, tanulatlan ember volt, de nagy lélekkel. Amikor elment arra az összeövetelre, ahol 'Abdu'l-Bahá beszélt, szívvel-lélekkel hallgatta, és tágra nyílt szemekkel figyelte a Mester minden szavát, minden mozdulatát. Úgy tűnt, mintha friss folyóvizet szívna magába.

Amikor a tolmács elkezdte az elhangzott mondatokat angolra fordítani, a bányász suttogva megjegyezte: „Miért szól közbe ez az ember?” Aztán újra 'Abdu'l-Bahá beszélt és a

bányász boldogan hallgatta. De amikor a tolmács került sorra, elvesztette türelmét, és hangosabban kérdezte: „Miért engedik, hogy ez az ember mindig megszakítsa a Mestert? Ki kell küldeni!” A bányász szomszédja halkán megmagyarázta, hogy ez az ember a hivatalos tolmács, aki perzsáról fordítja a beszédet angolra, hogy megértsék. Csodálkozva válaszolt a bányász: „Hát perzsául beszélt? Hiszen ezt mindenki megérthette!”

(PF 98)

32.

'Abdu'l-Bahá soha sem félt semmitől. Amikor Párizsban tartózkodott, az egyik bahá'í, egy előkelő hölgy levelet kapott, mely így szólt: „Jó lenne 'Abdu'l-Bahát figyelmeztetni, hogy veszélyes lehet Számára (egy bizonyos országba) menni, ahova tudomásom szerint hamarosan készül.” Mivel a levélíró a hölgy megbízható barátja volt, úgy érezte, hogy szólnia kell erről a Mesternek.

Amikor 'Abdu'l-Bahá meghallotta a hírt, csak mosolygott és kérdezte: „Leányom, nem tudod, hogy egész életemben egy nap sem telt el, hogy ne lettem volna veszélyben, és hogy örömmel hagynám el e világot és térnék meg Atyámhoz?”

A hölgy megijedt és nagyon elszomorodott. „Ó Mester!” mondta „Nem szeretnénk, ha így hagynál el minket.” – „Ne aggódj,” válaszolt 'Abdu'l-Bahá „ezeknek az ellenségeimnek nincs hatalmuk az életem felett, kivéve, amit a Magasságból kapnak. Ha szeretett Istenem azt kívánná, hogy életemet feláldozzam az Ő ösvényén, az dicsőséges nap lenne, és csak remélhetem, hogy így lesz.”

Ezekkel a szavakkal 'Abdu'l-Bahá barátainak új értelmezését adta annak, hogy mit jelent a hit. Annyira megerősödött a hitük, hogy amikor egy nap egy idegen figyelmeztette egy csoportjukat, hogy nemcsak 'Abdu'l-Bahá élete, hanem az övék is veszélyben van, teljes nyugalommal válaszoltak: „A hatalom, mely a Mestert védelmezi, megvédi az Ő szolgálát is. Ezért mi sem félünk.” Az idegen úgy meglepődött, hogy szó nélkül távozott.

(CH 184)

33.

Két nappal, mielőtt 'Abdu'l-Bahá elhagyta Párizst, a barátok összegyűltek otthonában, mint minden nap. Egy asszony nagy sietve érkezett, mondván: „Ó, de örülök, hogy még időben ideértem! El kell mondanom a bámulatos előzményt, miért kellett sürgősen idejőnnöm Amerikából.” Ezután a következő történetet mesélte el.

Egy nap a kislányom ezzel a kérdéssel lepett meg: „Mami, mit tennél, ha szeretett Jézus Urunk ma élne a világban?” „Kicsikém,” – mondtam – „felülnék az első vonatra, és olyan gyorsan felkeresném, ahogy csak tudnám.” „Na hát Mami, Ő itt van a földön!” Amint a kis gyermekem ezt mondta, egy különös érzés vett rajtam erőt, és kérdeztem „Hogy érted ezt, drágaságom? Honnan tudod?” „Ő Maga mondta nekem” – válaszolt – „tehát persze, hogy itt van.”

Magamban csodálkozva elgondolkoztam, hogy vajon ez egy szent üzenet lenne számomra a saját gyermekem szájából. Imádkoztam, hogy megvilágosodjon a dolog előttem. Másnap a kislányom újra kérdezősködött, és nem tudta megérteni, hogy még semmit nem tettem a hírével kapcsolatban. "Mami, drága, miért nem kerested fel az Úr Jézust? Ő kétszer is mondta nekem, hogy valóban itt van a földön." "Kicsikém" – válaszoltam – "Mami nem tudja, hol van, hol keresse. Hogyan találhatná meg?" "Meglátjuk, Mami. Biztosan meglátjuk."

Ezen a délután sétálni mentem a gyerekekkel a városba. Hirtelen megállt, majd felkiáltott "Ott van! Ott van!" Az izgalomtól remegve egy kirakatra mutatott, ahol 'Abdu'l-Bahá fényképe volt látható. Megvettem az újságot, ahol ezt a címet találtam, és még aznap este hajóra szálltam, és íme itt vagyok!

(CH 185)

34.

'Abdu'l-Bahá londoni tartózkodása alatt egy idegen asszony érkezett, hogy láthassa a Mestert. A ház asszonya megkérdezte, hogy tud-e a Mester a találkozóról. Az idegen szomorúan nemmel válaszolt. „Akkor nagyon sajnálom, de a Mester most igen elfoglalt, fontos emberekkel tárgyal és nem lehet zavarni.” – mondta a háziasszony.

A látogató megfordult, túl szerényen, hogy még ragaszkodjék kérelméhez, de nagyon csalódottan elindult lefelé a lépcsőn. Még nem ért le, amikor 'Abdu'l-Bahá küldötte utólérté és közölte: „A Mester látni kívánja. Jöjjön vissza! Azt mondta, hogy vezessem Hozzá.”

A házban mindenki hallhatta 'Abdu'l-Bahá hangját az ajtajából: „Mebántottatok egy szívet. Siessetek, siessetek és hozzátok vissza!”

(CH 159)

35.

Egyszer Londonban a barátok már előre örültek, hogy végre lesz egy nyugodt estéjük 'Abdu'l-Bahával egyedül. Ez igen ritkán fordult elő és boldogan készülődtek. De alig voltak együtt félórát, amikor egy újságíró, a szolgálókat félretolva, berontott a szobába és követelte, hogy interjút készíthessen a Mesterrel. Kérdés nélkül helyet foglalt, rágyújtott egy cigarettára és 'Abdu'l-Bahához fordulva kijelentette: „Egy cikket kell írnom egy újságnak, de tudja, szükségem van néhány poénra is.”

Ilyen neveletlen modorban beszélt tovább, a barátok pedig szótlan megbotránkozással bámultak és bosszankodtak, hogy a szép estjük így elromlott. Egy idő után a Mester felállt és a riporterrel a szobájába ment. Amint 'Abdu'l-Bahá elhagyta a barátokat, a szoba igen üres lett hirtelen. Tanácstalanul egymásra néztek és megállapították, hogy a szörnyű újságíró ugyan eltűnt, de sajnós 'Abdu'l-Bahá is !

A vendéglátó hölgy törte a fejét, hogy mit lehetne tenni. Odament a Mester ajtajához és kérte a titkárát: „Megmondaná kérem 'Abdu'l-Bahának, hogy a hölgyek, akikkel megbeszélése van, már várnak Rá?” Ezután a barátok várták az eredményt. Hamarosan lépéseket hallottak a folyóson, és barátságos búcsúzkodást az ajtóban. A barátok boldogok voltak, hogy újra láthatták a visszatérő Mestert. De amikor 'Abdu'l-Bahá megjelent az ajtóban, egyenként rájuk nézett igen komolyan és megjegyezte: „Annyira kikívántatok ezt a szegény embert, hogy igen kényelmetlenül érezte magát. Azért vittem magammal, hogy jól érezze magát.”

(CH 162)

36.

Egy nap Londonban valaki bekiáltott a kapun: „Otthon van a ház asszonya?” – kérdezte egy férfihang. A szolgáló felelt: „Igen, de ...” „Ó kérem, beszélnem kell vele!” – kiáltotta. A

hölgy hallotta és az ajtóhoz jött. „Ön 'Abdu'l-Bahá vendéglátója?” – kérdezte a férfi. „Igen, velem akarsz beszélni?” „30 mérföldet gyalogoltam ezért.” – válaszolta. „Jöjjön be, pihenjen le” – mondta a hölgy – „miután evett valamit, majd mondja el, amit akar.”

Az ember bement és leült az ebédlőben. Egyszerű csavargónak, szegény koldusnak nézett ki. De a beszédéből érezhető volt, hogy jobb napokat is látott. Aztán elkezdte a történetét: „Nem voltam ilyen mindig, amilyenek most lát. Apám vidéki prédikátor volt és jó iskolába járhattam. Ma nincs otthonom. A Temze partján alszom. Hogy' jutottam idáig, az nem fontos. Múlt éjjel elhatároztam, hogy véget vetek hasztalan életemnek, hasztalan Istennek és embernek. Az utolsóknak vélt sétám során egy újságüzlet mellett mentem el, és a kirakatban láttam 'egy Arcot'. Úgy bámultam ezt az arcot, mintha gyökeret vert volna a lábam. Mintha hozzám beszélt és Magához hívott volna!”

Magával hozta az újságot, és a hölgy meglátta 'Abdu'l-Bahá fényképét rajta. A férfi folytatta: „Az újságban olvastam, hogy Ő itt van, ebben a házban. Azt mondtam magamban: 'Ha ilyen valaki valóban él ezen a földön, akkor meggondolom magam, és újra kezdem az életemet.' Ezzel elindultam ide. Azért jöttem, hogy Őt megtaláljam. Itt van? Hajlandó látni engem, még engem is?” „Persze, hogy látni akarja magát. Jöjjön be Hozzá!”

Amikor a hölgy 'Abdu'l-Bahá ajtaján kopogott, Ő Maga nyitotta az ajtót és tárt karokkal üdvözölte a vándort, mint egy kedves barátot, akire már várt. „Isten hozott! Isten hozott! Nagyon örülök, hogy eljöttél. Ül ide.” A szegény ember egy alacsony székre roskadt a Mester lábánál. Úgy reszketett, hogy egy szót sem volt képes kiejteni. „Örülj, örülj! – mondogatta 'Abdu'l-Bahá, miközben az ember egyik kezét a sajátjában tartotta, és lehajtott fejét simogatta. Azzal a csodálatos, szeretetet és megértést sugárzó mosolyával folytatta: „Ne bánkódjál, ha a szegényen erőt vesz rajtad. Isten kegyelme és hatalma határtalan minden egyes lélek számára a világban. Keresd a lelki örömet és tudást. Akkor, bár e földön jársz, mégis a szellemi világban fogsz élni. Akkor is, ha szegény vagy, Isten Királyságában gazdag leszel.”

Ezeket és hasonló vigasztaló, gyógyító és erősítő szavakat intézte az emberhez, akinek nyomorúsága lassacskán mintha elolvadt volna a Mester szerető jelenlétében. Amikor az idegen felállt, új kifejezés ült az arcán, kiegyenesedett, léptei határozottak lettek, mintegy biztos cél felé. A vendéglátóhoz fordulva mondta: „Kérem, írja le nekem az Ő szavait. Mindent megkaptam, amit reméltem, és még többet.” „És most mit fog csinálni?” – kérdezte a hölgy. „A földeken fogok dolgozni. Azt a keveset, amire szükségem van, meg tudom keresni. Ha eleget összegyűjtöttem, veszek egy kis földet, építek magamnak egy kunyhót és ibolyát nevelek a virágpiacra. Ahogy Ő mondja 'A szegénység nem fontos, a munka az áhítat. Úgy-e, nem szükséges köszönetet mondanom? Isten áldja.” Ezzel el is ment a váratlan látogató.

(CH 159)

37.

'Abdu'l-Bahá nem várta el az emberektől, hogy Hozzá jöjjenek. Ha azok látni akarták Őt, gyakran Maga kereste fel őket. Amikor Párizsban tartózkodott, a madridi japán nagykövet feleségével átutazóban szintén megállt Párizsban, és nagyon szerettek volna találkozni 'Abdu'l-Bahával, de a követ felesége nem érezte jól magát.

„Nagyon szomorú vagyok.” – mondta – „Erős náthám miatt nem szabad ma elhagynom a hotelt, és holnap már kora reggel indulunk Spanyolországba. Bárcsak láthatnánk Őt valahogy!”

Ezt elmondták 'Abdu'l-Bahának, amikor hazaérkezett egy hosszú és fárasztó nap után. Bár az idő is későre járt, üzenetet küldött a nagykövetnek és feleségének, hogy miután ők nem tudnak eljönni Hozzá, Maga megy el hozzájuk. 'Abdu'l-Bahá ismét kiment a hideg, esős időbe, és mosolygós udvariasságával megjelent a hotelben, ahol a nagyköveték megszálltak.

Ott beszélgetett a japán házaspárral olyan dolgokról, ami azokat érdekelte. Beszért a japán életkörülményekről, az ország nagy nemzetközi jelentőségéről, az emberiség szolgálatáról és a háborúk megszüntetésének szükségességéről. Elmondta, hogy javítani kell a munkások életkörülményein, és egyformán neveltetni a fiúkat és lányokat. Szólt a vallásról és a tudományról, mint a két szárnyról, mellyel az emberiség madara képes a magasba szállni. Aztán említette, hogy létezik egy hatalmas erő, amit még nem fedeztek fel. „Imádkozunk” – mondta – „hogymég addig ne is fedezzék fel, amíg az emberek nem fejlettebbek szellemileg, mert alacsony természetű emberek kezében ez az erő képes az egész földet elpusztítani.”

Ezekről és más fontos témákról beszélt 'Abdu'l-Bahá, és azok, akik hallották Őt, nem győztek csodálkozni: „Hogyan lehetséges az, hogy bár egész életét egy keleti börtönben töltötte, mégis olyan jól ismeri és érti a világ problémáit, melyekre olyan bölcs és egyszerű megoldásokat is képes nyújtani?” (CH 183)

Egy híres amerikai egyetemi tanár mondta egyszer: „'Abdu'l-Bahá bizonyosan egyesíteni fogja a Keletet és a Nyugatot, mert Ő a misztikus utat gyakorlatias lábakkal járja.”(AB 288)

Egy másik kiemelkedő személyiség pedig azt mondta 'Abdu'l-Baháról: „Úgy gondolom, Ő a legtökéletesebb úriember, akit valaha ismertem.” (PF 116)

38.

'Abdu'l-Bahából hatalmas erő sugárzott. Olyan erős volt ez, hogy az emberek fizikailag is érezték ezt. Egyszer például, amikor 'Abdu'l-Bahá egy társaságban beszédet mondott, közvetlenül mellette ült egy férfi, aki később elmondta tapasztalatait. Egy órán keresztül, amíg beszélt és kérdésekre válaszolt 'Abdu'l-Bahá, a mellette ülő férfi kezét sajátjában tartotta, vagy annak térdén pihentette meg kezét.

Az egész idő alatt, mesélte később ez az ember, 'Abdu'l-Bahából folyamatosan egy olyan erő áradt ki, melyet nem volt képes leírni vagy elmagyarázni. De akármikor is visszaemlékezett erre az élményre, 'Abdu'l-Bahá azon állítása jutott eszébe, hogy a Bahá'í Hitben olyan erő rejlik, amely meghaladja az emberek és még az angyalok felfogását is.

Egy másik úr is említette ezt a nagy energiát, mely 'Abdu'l-Bahából áradt. Mesélte, hogy amikor egyszer 'Abdu'l-Bahá mellett ült az autóban, úgy érezte, mintha isteni akkumulátor töltené fel.

Akik 'Abdu'l-Bahára néztek, látták, hogy abszolút tökéletes, és erőt kaptak Tőle, hogy maguk is jobb emberekké váljanak.

(PF 60)

39.

'Abdu'l-Bahá nyugati látogatása során sokan próbálták Őt lefényképezni. Kamerákkal felszerelt emberek álldogáltak az ajtaja előtt az alkalomra várva, hogy filmre vegyék. Egy alkalommal a vendéglátója megkérdezett egy újságírót: „Gondolja, hogy udvarias dolog ragaszkodni egy külföldi vendég fényképezéséhez akarata ellenére?” „Nem hölgyem”, – mondta a fényképész – „de ha másoknak sikerül és nekem nem, akkor a főnököm bolondnak fog tartani.”

Amikor 'Abdu'l-Bahá erről a válaszról értesült, szívből nevetett és megjegyezte: „Ha már fotók nélkül nem megy, akkor inkább legyenek jók. Abban az újságban valóban nagyon silányak a képek.” Ezek után barátai kedvéért kegyesen beleegyezett, hogy lefényképezzék. De az önmagunkról készített kép egyáltalán nem fontos – mondta. – A kép csak a személyt mutatja, a lámpát. A valóban fontos dolog az a fény, mely a lámpában ég. Ez nem látható a képen.

(CH 164)

40.

'Abdu'l-Bahá sose kívánta, hogy különös megtiszteltetésben részesítsék. Egy napon egy asszony azt mondta a Mesternek: „Ő szeretett Mester, még a mennyország is fekete lenne számomra Nélküled vagy a jelenléted nélkül. Számomra Te vagy Bahá'u'lláh, Te vagy Mohamed, Te vagy Jézus és Mózes, Te vagy Buddha.”

'Abdu'l-Bahá kinyújtotta felé a kezét, és azt mondta: „Gyere ide és fogd meg a kezem.” Arca ragyogott, sugárzott – fénylő látványt nyújtott! „Ó Mester,” – mondta az asszony – „hadd csókoljam meg a kezéd.” „Nem, gyermekem” – válaszolta 'Abdu'l-Bahá mosolyogva – „azt nem szabad. Nem a személyiséget kell imádni; a Fény az, ami fontos, nem a lámpás, melyen keresztül világít.”

(CH 211)

* * * * *